

11. Poglavlje

Oram oblaka

Put do Adazara je postajao sve teži. Strme planine, jedva prohodni putovi oduzimali su im sve više vremena, što Elesar nije otkivao. Zadnji put kad je kročio njima, skratio si je upola puta mjesto da ide okolnim. Ali, snježna oluja koja se spustila s vrha Enolara primorala ih je da nađu sklonište u maloj pećini. Caitlin i Quickfoot su jedva stali u nju. Elesar se ogrnuo svojim plaštem i sjeo do ulaza, dok je Razor svojim širokim leđima zaklonio ulaz pećine od prodiranja hladnog vjetra. Konje su morali ostaviti u podnožju planine. Neživi konji nisu bili dobri za planinske putove.

Valdor je poput kamene statue nepomično stajao na puteljku i gledao prema vrhu planina. Snijeg što ga je donijela oluja gotovo je zameo put do Adazara.

„Ej, mrtvac! Kaj glumiš?“ dobaci mu Razor. Iako je trol bio gotovo gol, hladno mu nije utjecalo na njegovu tvrdu kožu.

„Gledam ako postoji kraći put do našeg odredišta.“

„Sretno! Mogu se pohvalit svojim vidom, ali kroz ovu mećavu ništa ne vidim!“

„Možda ja imam više sreće“, rekao je Elesar i stane do Valdora. „Planina je išarana skrivenim puteljcima za koje rijetki znaju.“ Jak vjetar i snijeg natjerali su ga da skrene pogled. „Ništa. Ni moje oči ne mogu prodrijeti kroz ovu oluju.“

„Eto, vidite. Zato je dobro imat' nos' za ovakve stvari.“ Razor ustane i onjuši zrak.

„Osjećam miris dima. Dolazi sa sjeverozapada.“

„Gospodaru, bolje bi bilo da krenemo, dok još nešto vidimo“, predloži Valdor.

„Imaš pravo, Valdore. Probudite Quickfoota i krenimo.“

„Nije mi jasno kako je mogao zaspati na ovakvoj hladnoći“, rekao je Caitlin cvokćući zubima.

„A meni ni jasno kako je tebi zima! Gle mene! Ko stijena! Ništa me ne dira“, hvalio se Razor.

„Mislila sam da su trolovi otporni na vatru, a ne hladnoću.“

„Gle, mala! Mi trolovi imamo tako debelu kožu da skoro ništa ne osjećamo! Neki trolovi žive u ovim planinama. Mi ih zovemo 'ledenjacima', jer im je koža poplavila od hladnoće, a nekima čak pobijelila. Tak da se ne brineš čak vidiš veliku plavu ili bijelu spodobu. To su trolovi ledenjaci.“

„Vas trolova ima zaista posvuda. Zašto vas onda nema južno od Gatewaya?“ upita Caitlin.

„Zato kaj tamo ima puno drugih rasa. Trolovi se ne vole naročito družiti s drugim rasama. Ustvari, oni ne vole nikog osim trolova! No, dosta priče, moramo krenuti.“

Quickfoot se jedva probudio i pokrenuo. Hladnoća mu nije odgovarala.

„Šefe, kam ti se tak žuri odjedamput!?“

„Želim što prije sti i u Adazar“, odgovori Elesar, uznemiren što je Razor osjetio dim tako daleko. Instinkt mu je govorio da nešto nije u redu.

„Je, i ja! Jedva čekam da se legnem negdi di je tople! Ova hladnoća je užasna!“

„Pitam se, prigovaraju li toliko svi gmazoliki ili si ti posebni primjerak?“ ratnik Valdor, naviknut na sve nedaće, nije imao puno razumijevanja za Quickfootove prigovore.

„Ko kaj tebe pital! Ti si ovak polumrtav! Niš ne oseš!“ odbrusi mu Quickfoot, tresući se. Ni vilenjačka odora mu nije pomogla od hladnog vjetra.

„Quick, kaj si tako mrzovoljan? Kaj ti je možda zima?“ našali se Razor.

„Kaj se ti javljaš...!“ mrzovoljno dobaci Quickfoot, ali naglo zastane, jer je shvatio da se obračunava s Razorom.

„Pazi s kim pričaš s takvim tonom, mali...“ zareži Razor i iskesi kljove.

„Pardon ček, mrgo! Zaboravil sem se!“ ponizno kaže Quickfoot i odjuri do Elesara. To nije, ispred Elesara.

„Razore, Quickfoot nije mislio išta loše“, branila ga je Caitlin.

„Znam. Htio sam ga malo zastrašiti. Vidim da ti je stalo do njega?“ dobaci Razor. No, Caitlinina nagla promjena mu je dala do znanja da je pretjerao.

„Kako može to reći? Ja sam princeza!“ Caitlin frkne nosom i ostavi Razora samog na kraju male kolone.

„Bravo! Sve si potjerao od sebe!“ promrmlja si trol u bradu.

*

Nakon par sati penjanja, snježna oluja se smirila i društvo je moglo normalno nastaviti. Približili su se visoravni gdje se smjestio Adazar. Trebalo je još samo prevaliti jedan brijeg. Quickfoot je prvi stigao, legao se na brijeg, u netaknuti snijeg i započeo s velikim odmorom. Penjanje ga je umorilo. Odmarao je otič na visokom tornju koji je parao oblake. Glasno zazviždi:

„Fiju! Šefe, ovi arobjnaki stvarne znaju graditi tornje! No, mogli su si dvorišće poistiti! Zgleda ko da je krdo gnima prošlo tud!“

„Što to pričaš, Quick? Arobjnaci su vrlo uredni!“ odgovori Elesar i pridruži se Quickfootu, no za razliku od njega, nije legao na tlo već se, ugledavši prizor, ukopao na mjestu. „Božice mi, netko ih je napao!“

„Si siguren? Nisu neuredni?“

„Tko ih je napao?!“ dopre uznemireni Caitlinin glas iza njih. „Kao da nas nije dovoljno nevolja pogodilo do ovamo!“

„Ne znam! Ali pola grada je uništeno!“ zaprepašteno kaže Elesar.

Valdor je odmah isukao Slayera i stao kraj Elesara. Razor koji je bio na zahtjevu, pogledao je grad preko ostalih i tiho rekao:

„Ostanite ovdje, idemo provjeriti.“

Razor, koji je godinama lovio po šumama, razvio je lovačke sposobnosti koje bi malo tko mogao nadmašiti. Koristio se svim osjetilima koje mu je podarila priroda. Kretao se neujno poput divlje mačke, prepoznao i najtiše zvukove, njušio udaljene prolaznike.

Promatrao je okolinu i osluškivao. Na vlažnom je tlu bilo krvi. Znakovi borbe. Okusi je. Bila je to gorka, orkovska krv. Druga je bila ljudska.

Ku e lokalnog stanovništva, nekada lijepe i kamene, bile su sravnjene sa zemljom. One koje su ostale proždirao je plamen.

Srdžba i tuga obuzmu Elesara dok je pogledom kružio preko spaljenog i uništenog doma arobnjaka. Sve je bilo uništeno. ak i Zid znanja, koji je okruživao najve u kulu, sagra en od naj vrš eg kamena u Adazaru. uvao je sveukupno znanje arobnjaka, ispisano arobnja kim pismom i skupljano vjekovima. Ostao je netaknut samo Hram oblaka, smješten visoko u oblacima i jedva dostupan i samim arobnjacima. Elesar nije mogao samo stajati i gledati. Krene za Razorom.

*

Caitlin je tako er postala nestrpljiva. Štoga da se doga alo tamo dolje, nije trebalo pro i bez nje. Po ela se spuštati niz brijeg prema gradu. Valdor ju je pratio u stopu, a Quickfoot ih je jedva stizao. Nije mu se svi alo što su svi napeti.

Uskoro su sustigli Elesara, te su zajedno krenuli prema Razoru. Trol je neko vrijeme stajao na sredini trga i oprezno promatrao okolicu. Okrenuo se prema njima i krenuo im ususret.

Zatim je stao i onjušio zrak:

„Nismo sami!“

Bio je u pravu. Napada i nisu napustili grad i bili su im bliže nego što su mogli pretpostaviti. Niotkuda isko i desetak orka i goblina i razdvoje Razora od ostalih.

Moonsaber je u trenu bio u Elesarovoj ruci.

„Šefe! Pogle kolko ih je!“ povi e Quickfoot, gr evito drže i koplje. Trnci mu prostruje tijelom od straha. Elesar je njega i Caitlin povukao rukom iza svojih le a, izme u njega i Valdora. Znao je da e se morati boriti, ne samo za sebe, ve i za ostale. Ne bi bilo prvi put. Ali nije mu se svi ao omjer.

Što se nije moglo re i za trola-ratnika. Ne doživljavaju i to što je ostao sam kao problem, Razor je bez razmišljanja isukao sjekire. To je bila prilika od koje su mu rasle zazubice. Prava, žestoka borba s brojnijim neprijateljem. Svaki Razorov miši vidljivo je podrhtavao, a sjekire su bile ve u punom zamahu:

„Orci i goblini! He, he! Ru ak!“ snažno je bacio obje sjekire i 'pokosio' dva goblina. „Zabava po inje!“ Brže nego što bi se o ekivalo od trola, u rukama mu je bila palica od zmajeve kosti. Posko io je prema sljede em orku i skratio ga za glavu prije nego što je ovaj shvatio što ga je zadesilo.

Trol si je s lako om kr io prolaz kroz orke i goblina, ali oni kao da su nicali iz zemlje.

Tek bi pokosio jedan red, kad se iza njega pojavio drugi. Trolovi zamasi nisu bili dovoljno brzi da ih sve pokosi. Uskoro ih je bilo toliko da su ga uspjeli svojim tijelima srušiti na tlo.

Ali, nisu ra unali s tim da to za Razora nije položaj koji bi bitno umanjio njegovu okretnost, vještinu i snagu. Borio se rukama, nogama i kljovama. Valjao se po onima koji su

ostali ispod njegovog golemog i ubojitog tijela, otrešao ih je sa sebe kao dosadne mrave. Što su oni žes e navaljivali, to je on žes e uzvra ao.

Dok se Razor borio sa skupinom kojom su prednja ili goblini, Elesar i Valdor pružali su žestok otpor orcima. Moonsaber i Slayer su s lako om prolazili kroz orkovske oklope i prorje ivali njihove redove.

No, bez obzira koliko je svaki od njih bio vješ borac, gomila orka i goblina se u tom trenu inila nesavladivom.

Razrušeni grad nije bio najsretnije borilište. Svaka ruševina mogla je biti zamka iz koje nema izlaza. Svaka poluizgorena ku a mogla je u trenu postati plamte a grobnica. Bila bi sre a kad bi izbjegli sve zamke koje su ih okruživale, ali i pitanje trenutka kada e zaglaviti u nekoj.

Quickfoot se pani no ogledavao kroz gomilu. Nije mogao više vidjeti Razora:

„Šefe! Di je Razor!? Kaj su ga sredili?!“

„Ne brini se za njega, Quick, nego za nas! Ako ne na emo izlaz iz ove ruševine, to e nam biti kraj!“ povi e Elesar izme u zamaha. „Razore, prestani se igrati! Do i nam pomo i!“

Quickfoot pogleda u smjeru gdje je o ekivao da bi se mogao nalaziti Razor, ali od gomile goblina nije ga vidio. Izgledalo je kao da se goblini bore me usobno. Iznenada, hrpa se razleti na sve strane i iz nje izroni Razor. No to više nije bio onaj Razor kakvog su upozna val. Bio je to krvolo ni trol-ratnik, razjarena lica i umrljan neprijateljevom krvlju. Njegove zelene o i su postale zastrašuju e crvene.

„Kaj je to?!“ pani no e Quickfoot.

Elesar pogleda Razora i uzvike: „Neka nam Božica pomogne! Trolovska krvolo nost!“

„Što je to?!“ prestrašeno e Caitlin. Nalazila se izme u Elesara, Valdora i Quickfoota i bila je donekle zašti ena od napada. No, i sama je morala nekoliko puta zamahnuti ma em po napada ima. Bila je zahvalna ocu što ju je u io ma evanjem sve te godine. Ipak joj je iskustvo dobro došlo.

„Kada se trolovi razljute, krv im proklju a i postanu nezaustavljivi!“ vikao je Elesar.

„Pa, to je dobro!“ odvrati Caitlin.

„Nije! U takvim situacijama ne razlikuju prijatelja od neprijatelja!“

„E, to ni dobre!“ uzvikne Quickfoot zamišljaju i kako mu razbjesnjeni Razor otkida rep i noge.

Sre om, Razor nije bio kao ostali trolovi. On je nau io kontrolirati svoj bijes. Iako je izgledao pomahnitalo i razjareno, ni na trenutak nije zaboravio tko su mu suborci, a tko neprijatelji.

„Elesare! Dolazim!“ vikao je probijaju i se prema njima. Snažnim udarcima rukama odbijao je goblinae kao da su krpene lutke.

Baš se spremao zamahnuti palicom na dvojicu kada ga obavi vatreni prsten, ija je unutrašnjost blistala plavi astim sjajem, a vanjski zid plamtio žarkim crvenim plamenom.

„Ej! Kaj je sad ovo?! Kako u nekog udarat?!“ uzvikne i nestane uz zasljepljuju u svjetlost. Quickfoot nije uspio ni trepnuti kad ista svjetlost obavi njega i njegove prijatelje i oni nestanu, ostavivši orke i goblinae zbunjene i opržene.

*

*

Kad je otvorio oči, više nije bilo orka, goblina ni plamenog prstena. Okruživalo ih je desetak arobjnaka.

„Kaj je to bilo?!“ tiho reče Quickfoot. Neobičajna toplina mu prođe tijelom. Kao da ga je pomilovao topli povjetarac.

„Kaj je sad ovo?! Di je nestala ona gamad?“ upita Razor koji je još uvijek držao palicu iznad glave.

„Nalazite se u sobi za božansko putovanje, u Hramu oblaka“, odgovori arobjnak duge sjede brade, obučen u halju žarko crvene boje. Guste sive obrve gotovo su mu prekrivale oči. „Ja sam Coronius, arkmag Adazara, ili ono što je od njega ostalo. Zagleda se Caitlin u oči i reče: „Oprostite, gospođice Caitlin, što nam je trebalo toliko, ali morali smo se uvjeriti da su vam nakane iste.“

„Kako ste znali da sam to htjela pitati?“ zatečeno reče Caitlin.

„Ovdje se rijetko služimo govorom, baš kao i stari vilenjaci“, reče i pogleda Elesara. „Nije li tako, lorde Elesare?“

Elesar se osmjehne i reče s olakšanjem:

„Tako je. Pozdravljam vas Coroniuse i žao mi je što sam vas sreo. Odabrali ste pravi trenutak. Ali, rekli ste nešto što ne razumijem. Rekli ste da ste vi arkmag. Nije li to arkmag koja pripada Zeronu?“

Coronius pogne glavu i tiho reče:

„Arkmag Zeron je odlučio napustiti ovu razinu nakon što su mu ratnici orka i goblina jako oštetili tijelo. Mogli smo ga zacijeliti, ali mislim da je on zaključio da je došlo vrijeme da krene dalje. *Znam da ste bili bliski prijatelji i žao mi je što sam vam to morao reći.*“

Elesar osjeti snažnu bol u grudima. Zeron je poznavao više od pet stotina godina. On ga je naučio mnoge stvari kao što usredotočiti energiju i sporazumijevanje mislima. Znao je da će Zeron otići kad on to odluči, ali se nadao da će ga prije toga još sresti.

Coronius je nastavio, odvrativši Elesaru misli od prijatelja:

„Razumijete da vam u ovim okolnostima ne možemo pružiti raskošno gostoprimstvo, ali sumnjam da je i vama do slavlja. Podijelit ćemo s vama ono što imamo“, bio je to Coroniusov poziv koji nitko nije imao namjeru odbiti. Pokazao im je neka ga slijede dok ih je vodio do blagovaone.

Na putu onamo, Coronius je, i ne želeći, uhvatio poneku misao nenadanih gostiju:

„Sva sreća kaj se više ne šibamo s orkima! Tak me bile strah da sem ogladnil! Reče! Ovaj je deda rekel da bumo klopali! Mljac!“ Gmazolikova prostodušnost izazove smiješak na Coroniusovom licu.

Ali Razor, on je bio nešto sasvim drugo. Njegovo razmišljanje nije moglo izazvati osmijeh:

„Kaj si umišlja ovaj tip? Tko je on? On i njegovo božansko putovanje. A baš sam uživao u tamanjenju one gamadi. Samo malo! Ako može razgovarati mislim s drugim arobnjacima, onda može itati i tu e. Kaj ako upravo sada ita moje? itaj ovo stari! Ako ne prestaneš otkinut u ti glavu!“ Coronius uzdahne. Svijet je i dalje opasno i opako mjesto. Otkidanje glava je još uvijek bio na in uvjeravanja kolikogod se arobnjaci trudili da se to promjeni.

„Neke promjene se zbilja događaju jako sporo“ izgovorio je glasno, ali nitko se nije mogao dosjetiti na koji dio njihovog dosadašnjeg razgovora se odnosi ova rečenica.

Zatim se usredotoči na Valdora. Potpuno je isključio sve vanjske zvukove, usporio disanje i otkucaje srca, ali – ništa. Iz smjera Valdora je dolazila samo tišina.

„Vi dolazite iz neživog svijeta, zar ne?“ upita ga.

„Tako je. Ime mi je Valdor. Ja sam avonir“, odgovori. „U moj um ne možete ući, to ste valjda već shvatili.“ Coronius se iznenadi njegovim oštrim umom.

„Tako je, Valdore!“ uputi mu prijateljski osmijeh. „Susreo sam se s neživima, vrlo su ... neobični. Gotovo kao trolovi!“ rekao je Coronius i obrati se Razoru. „Zanima me, što vam to što držite u ruci.“

„Koje?“ Razor pogleda i shvati da je cijelo vrijeme u ruci držao mrtvog goblina za vrat. „Ah to! To je...ovaj...dar! Za vas! Kaj ste nas spasili!“ snažno se i pruži truplo Coroniusu.

Arobnjak prihvati 'dar' uz zahvalu i pokretom ruke pozove slugu da ga preuzmu. Na ušne ostalih, arobnjakov sluga nije bio uvijek, već žena, visoka gotovo kao Razor. Bila je zelene boje, imala je četiri ruke i mala krila na leđima, a od struka na dolje imala je zmijsko tijelo. Lijepo lice bilo je uokvireno žarko crvenom kosom.

Dok su ostali nastojali prikriti iznenađenje njezinom pojavom, Razor nije mogao sakriti oduševljenje.

„Zdravo! Kaj krasotica kao ti radi na ovakvom mjestu s ovim starcima?“

„Oh, gospodine trole! To bih ja trebala vas pitati. Ovamo rijetko dolaze visoki i snažni trolovi poput vas“, zahihala je. Možda je izgledala kao udovište, pomisli Caitlin, ali ponašala se kao djevojka njene dobi.

„Zovite me Razor, gospođice. Gospođice, zar ne?“

„Tako je. Ime mi je Valerija.“

„Valerija...“ Razor ponovi tiho. „Kakvo prekrasno ime ... pristaje uz cijeli tvoj lik.“ Quickfoot se iznenadi kako je Razor vješto baratao riječima. Mislio je da su trolovi ratnici kojima su riječi služile samo za uzvike i borbu. No, Razor je bio pun iznenađenja.

„Laskavo. Kako se samo razmeće lijepim riječima!“ Valerija ponovno zahihala je.

„Ne mogu prestati! Obran sam tvojom ljepotom! Kaj kažeš da odemo na neko mirnije mjesto?“

„Možda nakon večere, Razore!“ dobaci Elesar i pogledom ga ukori.

„Pardon! Ljubim ruke, Valerija! Sve četiri!“ rekao je Razor, pokloni se i krene za ostalima.

„...uj ti mrgu! Pravi zavodnik, nema kaj!“ prokomentira Quickfoot.

*

Tijekom večere, Elesar je Coroniusu ispričao sve o Caitlin i njezinim moćima, te razlogu njihovog dolaska.

Quickfoot je utažio svoju glad i zadovoljno se izvalio na stolici. Do njega je mirno sjedio Valdor, ne taknuvši hranu. Razor je neprestano pogledavao Valeriju koja je, hine i da obavlja poslove, koristila svaku priliku da bude u njegovoj blizini.

„U pravu ste, lorde Elesare. Caitlin mora naučiti vladati svojim moćima. Ako mislite da sam dostojna zamjena Zeronu, rado ću biti njezin učitelj. Nemam toliko iskustva kao on, ali znam više od mnogih drugih.“ Za razliku od večerine arobnjaka, Coronius nije bio umišljen i arogantan. Upravo suprotno.

„Ne biste požaliti! Dat ću sve od sebe da budem dostojna učenica“, reče Caitlin, zadovoljna što je ipak Coronius podučavati.

„Onda je to riješeno! Nadam se da je večera bila ukusna. Valerija, otprati goste do njihovih ležaja. Ja ću još malo popričati s lordom“, reče Coronius.

Pričekali su dok ostali nisu otišli, pa nastave s razgovorom:

„Kako se dogodio ovaj napad na Adazar, Coronius?“

„To se i ja pitam. Sve se dogodilo prebrzo. Stvorili su se niotkuda na glavnom trgu i tada je počelo uništavanje. Naši vjerni podanici su im se pokušali suprotstaviti, ali uzalud. Izgubili smo pola arobnjaka kog reda i nenadoknadivog Zerona. Tragično! Tamo gdje su se donedavno skupljali najbudriji arobnjaci Sillwitha, sada se okuplja gomila orka i goblina!“ ljutito reče Coronius. „Vidjeli ste što su napravili od Zida znanja! Svravnjen je sa zemljom!“ uzrujano je ustao od stola. Morao je na zrak. Predložio je Elesaru da prošetaju izvan hrama.

Izašli su na popločeni trijem hrama, koji se protezao gotovo preko cijelog oblaka. Magična ograda, napravljena od ujedinjene magične arobnjaka, služila je i kao barijera koja je štitila hram.

Elesar je često bio u Adazaru, ali nikada nije imao priliku biti u Hramu oblaka. Ovo mu je bio prvi put.

„Oдавно me zanima je li istina da su Hram sagradili titani. Sada kad više nema Zerona, nemam koga pitati osim vas“, reče i ispijaju i zadnji gutljaj aše vina.

„Istina je. Moćni titani su sagradili Hram kao svoje boravište. No, nitko ne zna kada i kuda su otišli. Kao i zmajevi.“

„Da. Zmajevi“, uzdahne Elesar. Ponovo mu misli svrate na Korbacka. „Sada bi nam dobro došla njihova pomoć. I pomoć titana.“

„Lorde Elesare, znate da bi vam arobnjaci rado pomogli, ali i sami vidite situaciju. Kodran nas je sve iznenadio ovim napadom. Vijest da je slobodan saznali smo prekasno. Jedino što je moguće u ovoj situaciji je uvježbavanje Caitlin da se koristi svojim moćima. Vjerujem da će brzo savladati vještine koje može koristiti i u najtežim situacijama. Vi i ostali možete ostati koliko želite“, velikodušno reče Coronius.

„Hvala vam na ponudi, ali moramo se vratiti u Valinndor. Ne smijem riskirati s Kodranom. Pitanje je kada će napasti Valinndor.“

„Shva am. Odmorite se sada, lorde. Imali ste naporan dan.“